

RAČENIKA

A high-altitude snowy mountain landscape. The foreground is dominated by a vast, uneven expanse of snow with deep tracks and ridges. A hiker with a large red and green backpack is seen from behind, walking towards the right. In the distance, several other hikers are visible on the snowfield. The background shows dark, rocky mountain peaks under a clear blue sky. A bright sun is positioned at the top center, creating a lens flare effect across the scene.

2005/2006

rac.crolink.cz
rac.xf.cz

OBSAH

	<i>Honza Šabata</i>	Sezóna 2005	4
	<i>Olda Hokr</i>	Grosser Priel	7
		Výsledky WRC 2005	9
	<i>Libor Hnyk</i>	Čo Oju	12
	<i>Honza Štykar</i>	Ortler	19
	<i>Jirka Šabata</i>	VVVLN	22
	<i>Pavel Hokr</i>	Lofoty	25
		Kalendář akcí 2006	34
		Adresář	26
	<i>Slávek Horkr</i>	Lázně	29
	<i>Tereza Šabatová</i>	Jergaki	41
Račenka vychází pro členy a hosty klubu v prosinci 2005			

Fotky a 2 kvizové otázky

(odpovědi pošlete společně s vánočním cukrovím do 31.12.2005)

<i>Jarda Brouček</i>	Slanění ze sedla Delone při návratu z Beluchy	1
<i>Honza Šabata</i>	Akkemské jezero, Vých. a Záp. Belucha	2
<i>Archiv G</i>	Kokořínsko—Planý důl	5
<i>Olda Hokr</i>	Výstup na Palcát v Ostrově	6
<i>Libor Hnyk</i>	Čo Oju a ledovec	13
<i>Libor Hnyk</i>	Opět ledovec, Tibet'an a holky v KTM	14
<i>Tomáš Horský</i>	Lezení na Ortleru	18
<i>Libor Gut</i>	Jak se jmenuje ten stromolezec ?	27
<i>Libor Gut</i>	Kdepak to slaňuje Dülferův Brácha ?	28
<i>Pavel Hokr</i>	Lofoty: Vaeroya, Bodo - Svolvaer	31
<i>J. Brouček</i>	Nástup k Běluše	32
<i>Tereza Šabatová</i>	Kučerlinské jezero	32
<i>S. Hokr, J. Brouček</i>	Barrandovka	39
<i>Tereza Šabatová</i>	Jergaki—Bujbinské jezero a s. Putěšestvenikov	40
<i>Tereza Šabatová</i>	Radožné j. a Visící kámen	43
<i>Tereza Šabatová</i>	Pik Zvězda, Ptica, Mramorné j.	43
<i>Honza Štykar</i>	Západ na Ortleru	44

SEZÓNA 2005

Rok začal tím, že jsem chtěl zachránit čest rodiny a rok po mém neúspěchu jsem vyštval k Aconcague bráchu. Ovšem ukázalo se, že v této generaci to už lepší nebude.

Ještě důstojnější cíl si vybral na jaře Libor Hnyk. Jako první v Rači se dostal na Čo Oju nad hranici 7000, ale vrchol to nakonec taky nebyl. Takže v létě už jsme byli skromnější a v rámci klubové expedice ALTAJ byla dobytá Bělucha. Výprava čítala včetně pražské a Novosibirské turistické sekce 14 členů, ale nikdo se bohužel neodhodlal zplodit pro Račenku nějaký literární poklesek. Takže jako návnada na další rok zde pár fotek a na posledním slánění trochu pohyblivých obrázků hrdinných činů vrcholového družstva.

Na skalách jsme si občas něco vylezli – spíš pro radost než pro výkony, jedině Radek Kekrt v tomto směru vyčnival. V době, kdy nebyl zrovna přetížen v práci ani v rodině a nic ho neofouklo, dokázal dát na Rovišti 9- („Lída“ stylem PP).

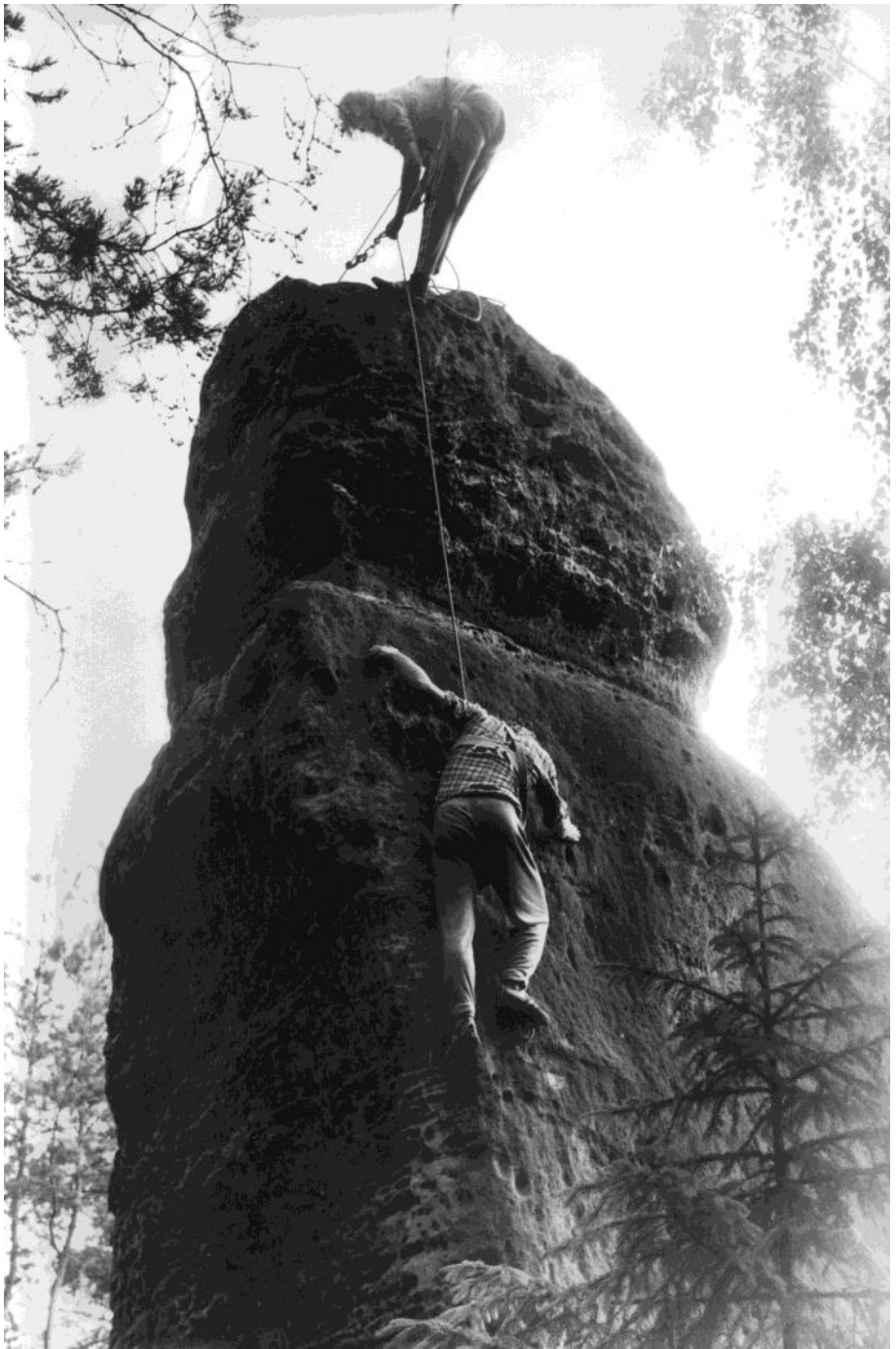
Lezecko cestovatelsky si užili 3 naši studenti, kteří trávili zimní semestr na zahraničních univerzitách. Ve Švédsku je prohibice zrušena pouze jednou ročně, takže Markéta to měla jednoduché. To Tereza a Tomáš to měli 15 let po Gorbačovovi a jeho suchém zákonu na Sibíři těžší. Jeden jejich spolužák se dokonce po obzvlášť zdařilém družebním večírku ve skalní oblasti Štolby stal hvězdou regionálního TV kanálu, u děkana ovšem od té doby popularita české skupiny poněkud klesla.

Vypadalo to na celkem pěkný rok, ale na konci září se to společně s počasím v Tatrách zvrtilo a Jirka Plašil už se s námi nikam nepodívá, už nikdy nezatmí a nevrátí se poslední. Na Silvestra mu připiju a budu nám všem přát, abychom se v novém roce i těch dalších vyhlí osudovým chybám.

Honza Šabata

→

V archivu nejmenovaného člena klubu jsme objevili snímek, jak uvedený člen využívá v Planém dole na Kokořínsku při lezení místního kováře i jeho výrobků

GROSSER PRIEL

Aneb za co dostal Olda cvičitelskou odměnu

Honzo,

pokud by se šiklo do Račenky, tak v dodatku je obrázek jižní stěny východního hřebene Grosser Prielu - nejvyššího kopce Totes Gebirge - s (mnou) vyznačenou trasou výstupu SO Wand (IV).

Výstup podnikl v srpnu nový člen Kopejtka v doprovodu starých vůdců - hostů - Oldy a Slávka Hokrů. Na 9 délek byla použita rychlou strategií "střídavě jeden vleče dva", která může být při správném použití i bezpečná a vlečené dvojici dává možnost průběžné konverzace během výstupu. Možnost byla využita k řešení žertovné matematické úlohy "Jak zorganizovat přenesení 3000 banánů na vzdálenost 1000 km na zádech velblouda, který unese nejvýše 1000 banánů a spotřebuje 1 banán na kilometr, tak, aby do cíle bylo doneseno co nejvíce banánů."

Záchrané družstvo E. a A. Hokrová výstup na vrchol Gr. Pr. kopírovaly feratou obtížnosti D po J pilíři s cílem spustit se k lezeckému družstvu v Grammingerově sedačce s termoskou a tatrankou. Úchvatný pohled přes údolí do stěny s lezci je však natolik zdržel, že se vrátily do údolí a logistickou podporu poskytovaly zdola a to formou obav "kde pořád jsou, už je tma".

Případně k přiloženému obrázku:

Nový člen Kopejtka se nadechuje, opět pod dohledem zkušených vůdců - hostů S. a O. Hokra (mimo snímek), k provedení klíčového kroku staré cesty na Palcát v Ostrově.

Olda

SLEVA PRO ČLENY A HOSTY HOROLEZECKÉHO KLUBU RAČ

Firma SPkolo, jejíž majitele znáte z různých cyklistických a orientačních akcí včetně našeho klubového seriálu WRC, poskytuje našim platícím členům a hostům na prodej zboží a práci v cykloservisu velkou slevu:

- 15% na výrobky značky Sensor – funkční prádlo, ponožky, windstoperky
- 15% na veškerý běžecký program (Sporten, Salomon, ...)
- 10% na ostatní zboží a práce v cykloservisu v poliklinice na Budějovickém náměstí

Nárok na slevu se kontroluje podle aktuálního stavu seznamu na klubových stránkách – viz „**kontakty**“

Otevírací dobu, informace o prodáváných výrobcích a zajímavosti z různých akcí klubu SPkolo se dozvíte na jejich stránkách – odkaz logo v hlavičce na webu Rače.

Firma Indiana s.r.o. zásobila naši letošní klubovou expedici na Altaj sušeným masem

odkaz logo v hlavičce na webu Rače.

WRC	World		Rač		Cup		2005		Celkové pořadí	
	Jeseníky běžky	Téptinsk blaták	Choustín Drsoň	Kokořinsk Survival	Triathlon Lipno	Jizerky Liška	05.února 09.dubna	08.října 22.října		
	05.února	09.dubna	30.dubna	04.června	10.září	08.října	22.října	součet		
	30-36 km	cca 50 km	cca 60 km	7 hodin	7 hod	55-60 km	7hod.	bodů		
závodní stáj	poř.	poř.	poř.	poř.	poř.	poř.	poř.	WRC		
Čunčiči	17 16,8	3 18,46	## 37,33	2 39,33	,	3 19,23	5 24,47	155,63	Hynek Urban	
RAČ	30 14,2	3 19,05	9 34,67	5 37,33	,	,	4 24,73	129,98	Dan Holein	
RAČ	32 13,8	4 18,57	17 28,5	11 20,06	,	8 17,31	1 28,27	126,51	Libor Gut	
čhmú	19 13,79	13 10,77	20 10,95	43 20,33	7 29,08	7 11,75	22 11,92	11 15,8	124,40	Hel.Vondráčková
Lišáci	,	8 14,62	8 16,67	15 29,33	## 38,67	,	,	3 24,8	124,08	Karel Berndt
Lišáci	,	8 14,62	8 16,67	15 29,33	## 38,67	,	,	3 24,8	124,08	Martin Mráz
RAČ	7 18,8	3 19,05	9 34,67	10 22,46	,	,	4 24,73	119,71	Honza Štykar	
RAČ	,	6 16,15	15 13,33	42 20,33	,	## 23,25	8 17,31	8 17,4	107,78	Honza Šabata
HoSpo	11 18,	7 15,38	7 17,14	48 18,83	,	,	## 19,23	18 11,2	99,79	Zdeněk Sedláček
RAČ	,	6 16,15	14 13,81	46 19,33	,	1 24,25	9 16,92	,	90,47	Honza Kábrt
Černošice	,	,	,	28 25,	3 38,67	1 24,25	,	,	87,92	Jindra Borovský
RAČ	,	10 13,08	14 13,81	39 21,33	,	4 21,75	14 15,	,	84,97	Pepa Vosol
čhmú	,	13 10,77	20 10,95	43 20,33	,	7 11,75	22 11,92	11 15,8	81,53	Franta Vondráček
Spkolo	,	,	1 20,	10 33,17	,	,	5 24,47	,	77,63	Roman Spudil
HoSpo	20 13,45	12 11,54	7 17,14	66 6,	,	7 17,69	18 11,2	,	77,02	Matěj Sedláček
Čunčiči	,	,	## 37,33	9 24,28	,	18 13,46	,	,	75,08	David Hart
RAČ	6 18,28	,	,	,	5 19,25	9 16,92	7 18,6	,	73,05	Mark.Svobodová
RAČ	,	9 13,85	,	39 21,33	,	4 21,75	14 15,	,	71,93	Ivo Štaic
HoSpo	21 13,1	12 11,54	,	48 18,83	,	16 14,23	18 11,2	,	68,91	Lenka Sedláčková
Černošice	,	,	,	28 25,	6 34,94	11 1,	,	,	60,94	Marie Hokrova
LokoLbc	,	,	10 15,71	24 26,5	,	17 13,85	,	,	56,06	Pepis Koudeika

RAČ	31	14,	,	3	19,05	,	,	,	7	18,6	51,65	Ondra Svoboda	25
HoSpo	16	14,83	,	6	17,62	,	11	16,15			48,60	Zuz.Sedláčková	26
RAČ		,	15	13,33	42	20,33	,	20	12,69		46,36	Lida Šabatová	29
CycloKern		,					1	24,25	2	19,62	43,87	Václav Jindrák	32
Alpin							6	15,75		24,8	40,55	Slávek Hokr	36
HO Ruzyně						24	26,5		17	13,85	40,35	Jirka Zbytovský	38
RAČ							1	24,25	12	15,77	40,02	Libor Hnyk	41
Černošice							12	17,67	7	11,75	37,95	Alena Hokrová	43
klub Řízek		4	17,69	2	19,52						37,22	Jaroslav Řízek	46
klub Řízek		4	17,69	2	19,52						37,22	Zuzana Řízková	46
HoSpo		2	19,23						7	17,69	36,92	Martin Sifelka	48
RAČ							3	23,25	20	12,69	35,94	Tereza Šabatová	51
AdvHoliday	##	19,6					14	16,33			35,93	Vláda Weigner	52
RAČ		10	13,08	14	13,81			10	7,5		34,39	Jana Dušková	62
Jablonec				10	15,71				17	13,85	29,56	Mark.Koudelková	74
Černošice							7	11,75		8	17,4	Olga Hokr	75
Spkolo						19	27,67				27,67	Petr Vrňák	80
RAČ							5	19,25	26	8,08	27,33	Jan Šercl	83
RAČ							12	17,67	11	1,	27,20	Renáta Kleinová	84
RAČ									2	26,07	26,07	Pavel Hokr	92
Černošice									2	26,07	26,07	Aja Augustová	92
Alpin										24,8	24,80	Michal Seifert	100
RAČ						66	6,		8	17,31	23,31	Petr Gut	107
RAČ									3	23,25	23,25	David Šabata	108
RAČ	7	17,93								24	5,2	Petra Štykarová	110
Barrandov							9	10,75	21	12,31	23,06	Kamila Hnyková	111

STRUČNÁ ZPRÁVA O EXPEDICI CHO OYU 2005

Libor Hnyk

Letos na jaře jsem se zúčastnil malé expedice, která se pokoušela vystoupit na šestou nejvyšší horu světa Cho Oyu (8201m) normální cestou západní stěnou z tibetské strany hory. Expedice se uskutečnila v termínu 8.4.-24.5.2005, tedy v předmonzunovém období v Himalájích. Účastníky výpravy kromě mě byli Libor Kozák a Jaromír Novák z Brna a Miroslav Honzák ze státu Maryland,USA.

Stručný popis výpravy: 8.4 jsme odletěli přes Doha do Kathmándú, kde jsme si vyřizovali nutné doklady a dokoupili zbylé vybavení. Do Tibetu jsme vyrazili až 13.4. z důvodu maoistické stávky, která zahrnovala zákaz používání nepálských silnic. Rusové tuto stávku porušili a maoisté jim hodili na auto bombu, následkem bylo několik těžce zraněných ruských horolezců a místních Nepálců. Po příjezdu do Tibetu jsme se aklimatizovali tři dny ve městě Nyalam (3700 m) a okolí. Během aklimatizace jsme zdolali dva kopce vysoké 4700-4800m s krásným výhledem na další „osmu“ Shisha Pangmu. Poté jsme přešli přes městečko Tingri do čínského base campu (4950m). Odtud jsme již pokračovali přes middle camp (5350m) již pěšky dvoudenním pochodem do ABC (advance base camp) – 5750m. Vybava expedice (asi 500 kg) byla přepravena pomocí yaků. Díky falešným váhám jsme však zaplatili přepravu asi tuny materiálu. Na všech osmitisícovkách v současné době funguje čínská mafie, která si tímto způsobem vybírá „desátky“ od horolezců. Po několikadenním odpočinku v ABC začala vlastní horolezecká činnost na hoře. Postupně jsme vybudovali výškové tábory C1(6450m) a C2(7100m). Ve dnech 7.5 až 9.5 jsme přerušili naši práci na hoře a odešli si odpočnout do města Tingri(4500m). Po nabrání sil jsme se vrátili k hoře. Začal pokus o útok na vrchol. Jeho začátek byl opožděn vlivem nestálého počasí a poznamenán též zprávami o úmrtí slovenského horolezce Luboše Stacha. Se slovenskou expedicí jsme úzce spolupracovali a proto zpráva o smrti Luba s námi dost otřásla. Luboš zemřel patrně na výškovou nemoc ve výšce 7000 m při pokusu o sestup z C2 do C1. První vyrazila dvojice L.Kozák a M.Honzák. 13.5 postavili C3 ve výšce 7450m a následující den se pokusili o výstup na vrchol. Jejich pokus byl znemožněn totálním zkažením počasí. Miro se s omrzlinami na palcích u

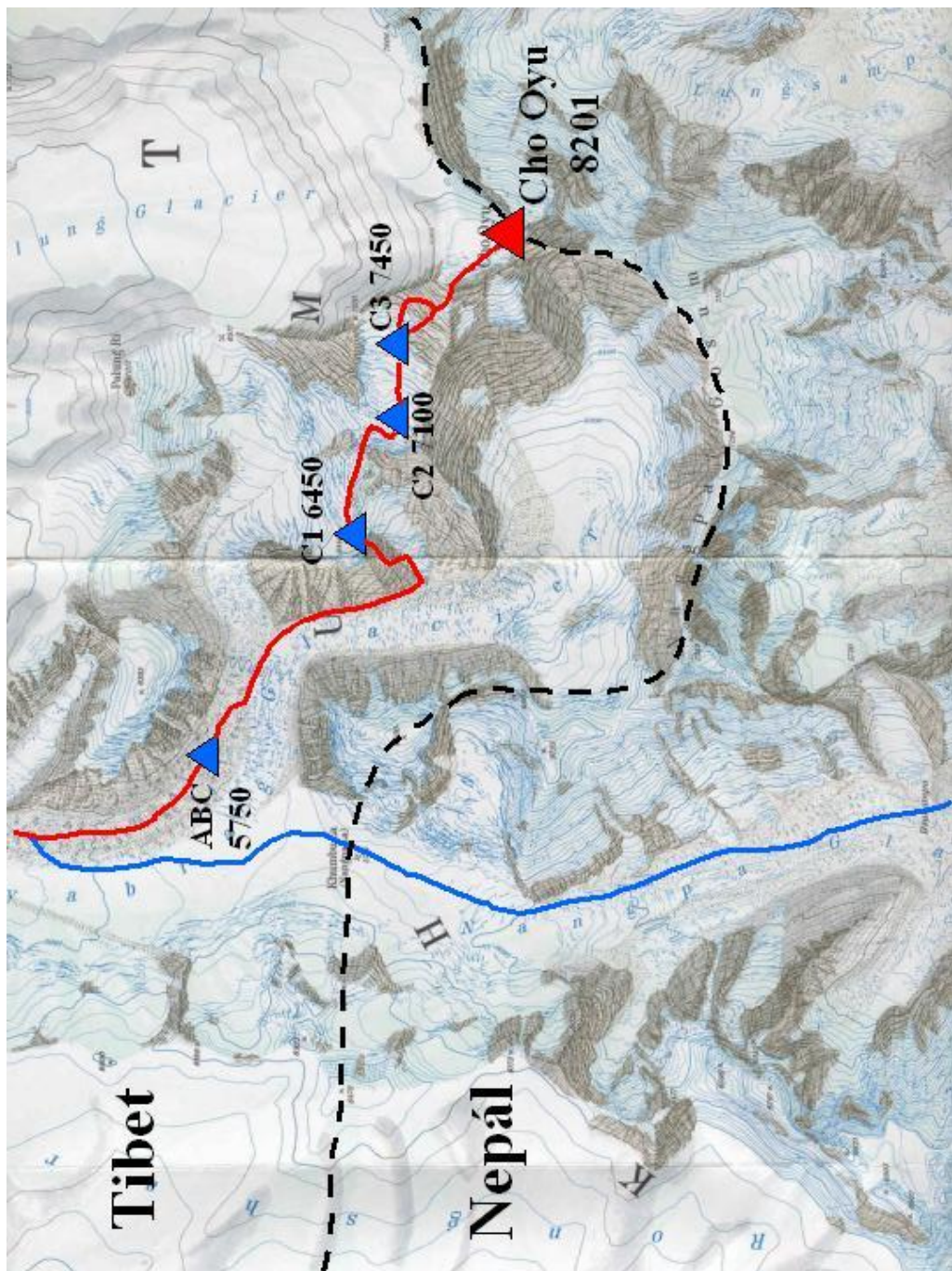
nohou musel vrátit do ABC. L.Kozák sestoupil do C2 , kde si odpočal. Mezitím do C3 vystoupil J.Novák. Dne 16.5. brzo ráno vystoupil L.Kozák do C3, kde musel kvůli silnému větru svůj výstup přerušit. Společně potom s J.Novákem se v odpoledních hodinách pokusili ještě o jeden pokus o vrchol. Při něm L. Kozák dosáhl výšky 7900m a J.Novák výšky 7800m. Tento pokus již z časových důvodů neměl naději na úspěch. Lezci si však při něm vytvořili pěkné výškové rekordy. Já jsem se bohužel samotných pokusů o vrchol nezúčastnil. Vystoupil jsem do C1, odkud jsem dál měl pokračovat s brněnským Polákem Andrzejem Kurowskim výš. Jeden den jsme byli uvězněni v C1 vichřicí, náš stan byl potrhán větrem. Andrzej na další postup nebyl dostatečně aklimatizován a já jsem se dál sám neodvažoval vystupovat. Moje rozhodnutí o sestupu z C1 do ABC ovlivnily i zprávy o smrti Luboše Stacha. Naši lezci museli při výstupu obcházet jeho mrtvé tělo, které bylo přivázáno k fixům. Později Šerповé hodili mrtvé tělo Luba do trhliny blízko C1. Číňané nechtěli mít se snášením Luba nic společného a Šerповé si řekli za snesení těla do čínského base campu o nehorázné peníze. J.Novák pořídil fotky místa, kde byl Luboš pohřben do trhliny. Až po našem návratu domů slovenský konzulát v Číně zorganizoval výpravu, která díky těmto fotografiím našla mrtvé tělo, vyzvedla ho a dopravila dolů. V červnu měl Luboš pohřeb v Trnavě. My jsme se vrátili domů v pořádku. 19.5. jsme sešli do čínského base campu a poté odjeli džípy do Kathmándú.

Důvod neúspěchu výpravy (nedosažení vrcholu): hlavním důvodem bylo velmi nestálé počasí. Snad žádný den nebyl celý pěkný. Většinou bylo ráno jasno, ale už brzo kolem druhé odpoledne se přihnaly mraky a začalo sněžit. Jindy zase byl ráno silný vítr, který se utišil až v průběhu dne. Pro výstup na vrchol potřebuje horolezec aspoň několik dní v kuse pěkně, čehož jsme se za celou dobu výpravy nedočkali. V celém předmonzunovém období vystoupilo na vrchol jen deset lezců (dohromady se o to pokoušelo 300 lidí). Většinou šlo o zkušené špičkové lezce, kteří navíc při pokusu o vrchol mimořádně riskovali, podnikli svůj výstup i v nepříznivých podmínkách, které byli díky svým schopnostem a také štěstí schopni překonat. V naší výpravě jedním z důvodů neúspěchu byly bohužel i některé nepříliš dobré personální vztahy uvnitř výpravy. Plánované složení expedice se bohužel velmi často měnilo. O účasti ve výpravě uvažovalo celkem 12 lidí, nakonec jsme odjeli jen čty-

ři. Na poslední chvíli odpadl můj dobrý kamarád Vojta Košičár z Písku, který se zúčastnil naší loňské výpravy na Aconcaguu.

Popis výstupové cesty: tato trasa je považována některými špičkovými lezci za turistickou. Patří jistě k těm lehčím na osmitisícovkách. Ovšem turistická podle mého názoru není. O její obtížnosti rozhoduje stav sněhu a ledovců na hoře. V době účinkování naší expedice byla cesta poměrně obtížná. Z ABC se šlo asi 3 hodiny po údolním ledovci, kde byla většinou vyšlapaná cesta. Následoval velice strmý výstup suťoviskem do C1. Obzvláště úsek ve výšce 6050-6200m je velmi nebezpečný hlavně z důvodu pádu kamení. Z C1 nahoru vede sněhový hřeben s několika strmými úseky. Ve výšce 6800m je kolmý ledový stupeň o výšce asi 20m. Asi o 100 metrů výše je druhý ledopád v kterém byl asi 100 metrů dlouhý úsek o sklonu 40-55 stupňů vodního ledu. Tato místa postupně výpravy zabezpečily fixy. Pod C2 v 7000m byl pás trhlin a další strmý sněhový stupeň. Nad C2 byla technicky lehká sněhová pláň vedoucí do C3, ovšem se zrádnými trhlinami. L.Kozák do jedné při svém ranním výstupu málem spadl. Nad C3 byl mixový hřbet vedoucí k tzv. rock bandu - asi 20 m vysokému skalnímu stupni se čtyřkovým lezením, následoval strmý žlab vybavený starými pochybnými fixy. Nad 7900m už údajně žádné problémy nejsou. Variantní cesta těžká místa nad C3 obchází zleva. Tato technicky lehká varianta se využívá na podzim, kdy jsou tyto úseky vysněžené. V naší době zde byly nakloněné suťové nepřijemné traverzy, kam se nikdo nepouštěl. Tady se dostávám k tomu, kdy je výhodné na Cho Oyu vystoupit. Po svých zkušenostech a vyprávění některých přátel bych jednoznačně doporučil podzim. Cesta je lépe vysněžena a panuje stabilnější počasí, na druhé straně je kratší den a větší zima. To jsou podle mého názoru menší překážky než nestálost počasí a málo sněhu na jaře.

Zhodnocení mé účasti: při výpravě jsem si vytvořil výškový rekord asi 7150 m – kousek nad C2. Je to zřejmě i současný rekord Rače. Ovšem s celkovou mou účastí na výpravě moc spokojen nejsem. Očekával jsem lepší výsledek. Důvody neúspěchu jsem již popsal výše. Pro mě byl hlavním důvodem naprosto fatální vztah s jedním účastníkem výpravy. Také bych asi potřeboval, aby výprava byla o trochu delší, případně, abych mohl před expedicí absolvovat jakousi předaklimatizaci ve formě nějakého treku. V nejlepší formě jsem byl na konci výpravy, kdy jsme už museli jít dolů a neměli čas na výstup.

ORTLER 3905 M

27.-30.10. 2005

Honza Štykar

Ve středu večer jsem u kamaráda v Českém ráji tisknul popisy ledových cest v Ötztalu. Měl jsem vytipované asi tři cesty se sklonem kolem 55° a délkou od 250 do 600 m.. Tomovi to připadalo málo a příliš lehké, takže když jsem měl vše připravené, napsal mi, že se dozvěděl o jakési Severní stěně Ortleru. Nejdřív jsem dělal, že nevím o co jde, po měsíční chřipce jsem se necítil zrovna ve formě. Pak jsem si uvědomil, že popis na Ortler mám doma a že tam vlastně dávno chci.

Ve čtvrtek jsem odjistil pár desítek klientů a pelášil z Malé Skály domů. Rychle přebalit, nic nezapomenout a kolem desáté večer jsem nabíral Toma na Strahově. Vyrazili jsme směr Mnichov, s vědomím že nejpozději v Garmisch-Partenkirchenu se musíme rozhodnout, kam vlastně jedeme. Vyhrál Ortler a v Ga-Pa si Tom uvědomil, že nemá helmu, lžici a sluneční brýle. Pomalu jsem se smířoval s realitou a říkal si, že normálka bude tak akorát odpovídat naší formě. Kolem půl šesté ráno jsme zaparkovali kousek od Pradu a dospali do rána.

V pátek jsme dojeli pár kilometrů do malebné vesničky Sulda a začali shánět helmu v totální mimosezóně. Za hodinku jsme měli půjčenou helmu i informace o cestě. Místní pekař (zároveň guide) nám ochotně sdělil, že podmínky i počasí jsou ideální. Asi měl už vyděláno. Přebalili jsme, něco pojedli a vyrazili na nástup. Stan jsme nesli zbytečně, Tabarettahütte je 20 min. od nástupu a má pěkný winterraum. Ačkoliv, mohla tam být kamna... Celé odpoledne jsme sledovali stěnu. Nějací zoufalci dolézali v půl čtvrté na vrchol. Připadalo mi to pozdě.

V sobotu jsme ve čtyři vstali, v pět vyrazili a začali traverzovat SV svah vedoucí na ledovec Marltferner v severní stěně. V batohu jsme měli lana, šrouby, pár tatranečků, jednu termosku, jednu lahev vody, žďárák, každý jeden foťák a něco na sebe..večer jsme chtěli být zpátky na chatě. Méně optimistická varianta počítala s přespáním na Payerhütte.

Na ledovci jsme minuli pár trhlin a začli stoupat po stále strmějším svahu. Rozhodli jsme si šetřit tajné zbraně a vzpomínali na hlášku z popisu Ötztalek: „čoveče jak sme se navázali, nějak se to nějak položilo“. Mačky jsme obouvali v dost strmém sněhu, navázali jsme se zbytečně brzo, zároveň s východem slunce...

Jedna dvojice nastoupila před námi a brzo začala házet hromady ledu, druhá dvojice nás došla a chvíli jsme lezli zároveň. Pak jsme se rozdělili, oni

lezli vlevo, my vpravo. Vyhnuli jsme se tak téměř kolmé části a zároveň padajícím kusům ledu od první dvojky. Beztak už jsme oba hlásili pár zásahů. Trochu jsme zpomalili postup a na štandech hledali pohodlnější polohu pro lýtka.

Prvních pár délek jsme vrtali vždy dva šrouby na štandu a dva až tři šrouby na délku, pozdějc jich přibylo. Lezli jsme pořád pomalejc, občas jsme dali čaj a tatranku a najednou mi bylo jasné, že v půl čtvrté navrchu nebudeme. Návějí, kterou končila strmá část výstupu, se Tom prohrabal asi v 17:20. Dali jsme větší svačinu a vyšli poslední tři délky, které nás dělili od normálky. Když jsem vyšel na hřeben, mohl jsem jen konstatovat, že slunce zapadlo asi před pěti minutami. Na vrchol a zpět jsem to tipoval na hodinku dupání ve sněhu, biwak Lombardi byl pár set metrů pod námi a nikdy jsem tou cestou nešel. Po krátké, intenzivní diskusi jsme uronili kroupu a vydali se k biwaku. Každý jsme si nad svíčkou roztopili dvě deci vody, něco snědli a pak jsme se zahrabali do poloviny dek, co byly k dispozici...

V neděli jsme se probudili do krásného dne a užili si nádherný východ slunce i výhled do severní stěny. Sestup kolem Payerhütte nebyl úplně zadarmo, k snídani nám zbylo jen pár deci studeného čaje a hřebenovka byla trochu lezecká. Kolem poledne jsme ale balili vše co jsme měli v Tabarettahütte a kolem druhé jsme byli v Soldě.

A teď stručně pro ty co nechtějí číst moje plky:

Doprava: Praha- Mnichov- Landeck- Reschenpass- Prad- Solda. Expedičním vozem Škoda Favorit Glxi cca 7 hodin.

Ortler, 3905 m

Normálkou z Payer Hütte 4-5 hodin, II., hřebenovka je v těžších pasážích zajištěná, od biwaku Lombardi po ledovci. Pozor na trhliny, lano je nutné! Trochu těžší a méně chozená cesta vede od JV přes Hintergrathütte a Hintergrat a nabízí tak možnost přechodu.

Severní stěna: nástup z Tabarettahütte 20 min. až 1 hod, samotná cesta je v průvodcích psaná na 6-8 hodin, my ji lezli 12 hod. , převýšení 1500 m., průměrný sklon 50°, maximální jsme odhadli na 75°.

Potřebné vybavení: lano, stačí jednoduché, nejlépe 60 m., cca 8 šroubů, žďárák, podrobnou mapu a čelovku na sestup.

Oblast Ortleru nabízí mnoho dalších výstupů i přechodů, např. König Spitze, Mte. Cevedale atd, pro bikery se nabízí Pso. Dello Stelvio s převýšením z Pradu 1900 m. a Pso di Gavia na JZ z Bormia.

Něco inspirace napříště!!

Region Wildspitze

Karte: Alpenvereinskarte Nr. 30/6 Wildspitze, 1:25.000.

Führer: Andreas Jentzsch, Axel Jentzsch Rabl: Firn- und Eisklettern in den Ostalpen.

Internet: www.bergsteigen.at

Stützpunkte: Taschachhaus 2434m, DAV Sektion Frankfurt/Main, ab Mitte Juni geöffnet; Winterraum. Tel. Info im Winter: +43 5413 86220; 2 ½ Std. von Mandarfen.

Breslauer Hütte 2840m (erreichbar von Vent), ab Ende Juni geöffnet; Winterraum; 2 Std. von Vent.

Touren: Wildspitze Nordwand (3768 m), 250 m, 50°, Zustieg von der Breslauer Hütte (3 Std.) oder vom Skigebiet (1 ½ Std.).

Wildspitze Vorgipfel (3686 m) NW-Wand: 200 m, 50°, Zustieg von der Breslauer Hütte (2 ½ Std.) oder vom Skigebiet (2 Std.)

Hinterer Brochkogel (3628 m) NW-Wand: 250m, 55°, Fels I- (Abstieg), Zustieg wie Wildspitze Vorgipfel

Taschachhochjoch (3355 m) Taschach Eiswand: 600 m, 55° im Sommer Fels I, Zustieg 1 Std. vom Taschachhaus.

Nördl. Sexegertenspitze (3348 m) Nordwand und Hochvernagtspitze (3400m) Nordwand, je 200 m, 50°, Zustieg von Taschachhaus 2 ½ Std.

Region Similaun

Karte: Alpenvereinskarte Nr. 30/1, Ötztaler Alpen/Gurgl, 1:25.000

Führer: Andreas Jentzsch, Axel Jentzsch Rabl: Firn- und Eisklettern in den Ostalpen.

Internet: www.bergsteigen.at

Stützpunkte: Martin Busch Hütte 2501 m, geöffnet Anfang März bis Mitte Mai und Pfingsten; Ende Juni bis Ende Sept.; Winterraum; Tel.-Tal: +43 5254/8130; 3 Std. von Vent.

Similaunhütte 3019 m, geöffnet Ende Feb. bis Ende Mai; Anfang Juli bis Mitte Sept. Tel: 0039 473/669711; 1 ½ von der Martin Busch Hütte

Touren: Similaun (3599 m) Nordwand, 350 m, 50° evtl. Fels II, Zustieg 2 ½ Std. von der Martin Busch Hütte.

Hinterer Schwärze (3624 m) Nordwand, 250 m, 50° Blankeis, Zustieg 3 Std. von der Martin Busch Hütte

Mutmalspitze (3522 m) Nordflanke, 200 m, 47°, Zustieg von der Martin Busch Hütte 3 Std.

Fineilspitze (3516 m) Nordwand, 200 m, 50° evtl. Fels II, Zustieg von der Martin Busch Hütte 2 ½ Std. bzw. 1 Std. von der Similaunhütte

EXPEDICE VVLM (VERY VERY LAST MINUTE)

aneb Aconcagua 2005
(z Jirkova deníčku)

Účastníci:

Jarda Brouček (středočeská sekce), Lád'a Michl, Zdeněk Šídlo, Jirka Šabata
(budějovická sekce)

So. 15.1.2005 – Ne. 16.1.2005

...Odlet s AL ITALIA se zpožděním 1 hodiny. Prostě Itálie. ...

V Miláně při vstupu do tranzitu jsem v rámu pískal – až když jsem si zul boty jsem prošel. Mí dobří kamarádi (hajzlové) s toho měli srandu. Celý den jsme čekali na letišti. Nenápadně jsme se propašovali do prostor pro Business class a čekalo se docela dobře.

Milano – Buenos Aires. Odlet s hodinovým zpožděním (prostě Itálie)...

Autobusy do Mendoza mají 3 společnosti. Chevalier (85 ps.) a TAC, které jedou až v úterý. A ANDESMAR. Ta jede v pondělí (za 105 ps.) ve 20 hod. Dáváme bagáž do úschovny. Na potřetí se v informacích dopídíme jméno blízkého hotelu – CORDOBA CENTRAL... Když nám šla pokojská ukázat pokoj, narvala mé dobré kamarády Jardu, Láďu a Zdeňka do výtahu, kam se stěží vešli (sardinky hadr) a pak jim teprve řekla, že mají jet do 1.patra. Moc jsem je litoval.

...

Út. 18.1.2005

Po 13.5 hodinách dorazíme do Mendoza... Vyřizujeme permity do národního parku s Jardovým povedeným kouskem se ztraceným pasem (naštěstí ho jen zapomněl pod polštářem)

....

ČT. 20.1.2005 (500 – 3300 m).

.....

Vstup do národního parku -procházíme Check pointem. Fasujeme 2 igelitové pytle. Jeden na komunální odpad a jeden na odpad nejvlastnější v hoře. Pytle jsou označené a jejich ztráta je sankcionována. U blízkého jezera snídáme/obědváme. Pak vyrážíme na Confluencii. Tam jsme cca za 2 hodiny. Přivítá nás přeháňka a Jarda Brouček, který nám utekl. Jako vždy mě bolí hlava a je mi šoufl. Rychlý skok z 500 do 3300 m n/m. je docela nápor.

...

Pá. 21.1.2005 (3300 – 4050 m)

Ráno vyrážíme směrem na Plaza Francia. Běžec Jarda dorazil až na Francii. My ostatní do cca 4050 m. Po návratu my opět není nic moc. Aklimatizace jde pomalu.

...

Ne 23.1.2005 (3300 – 3700 m)

Ve čtvrt na devět odcházíme z Confluencie v plné polní. Po překonání údolí staré Confluencie (ještě před rokem tam Honza, Vlado, Vojta a Libor spali) putujeme marsovskou chvílemi červenou, chvílemi šedou pouští směrem k hoře „Žába“. Někdy před třetí se dokodrcáme k odbočce nahoru na Plaza de mulas – Campo Ibañez. Kromě umřelé muly jsou tu taky tři Francouzi, ale ti za chvíli odcházejí Marsem dolů. A ještě rada pro následovníky: v poušti se držte vpravo, odpoledne je potok plný vody a blbě se přechází. O pár metrů výš je dobré místo na stany. Zůstáváme na noc, protože na Plaza de mulas je 4 hodiny cesty a my to půjdeme určitě déle. K večeru navíc přichází krupicová přeháňka.

Po 24.1.2005 (3700 – 4300 m)

V půl deváté odcházíme z Ibañez. Ještě před tím navigujeme zmateného pocestného, který taky zřejmě spal poblíž. Tvrdí, že jde z Mulas na Confluencii a urputně odchází nahoru na Mulas, i když ho navigujeme do vádí. Za 15 minut se vrací a už jde správně (snad). My docházíme po 4 hodinách na Plaza de Mulas. Poslední stoupák je výživný. Na vstupu se hlásíme rangerovi a pak u LANKA vyzvedáme naše 2 vaky s věcmi. Kadibudka LANKA je asi nejhorší ze všech.

....

Čt 27.1.2005 (4300 m)

První plán – vynáška – dnes padá. V noci foukal silný vítr a ráno neustává. Ale aspoň obloha už je čistá. Balíme zítřejší vynášku na Nido: Jardův stan, jídlo na 6 dní, mačky. Počítáme, že zítra to vyneseme a vrátíme se dolů na Plaza de Mulas. Podle našeho stavu by pak pozítří následoval výstup a noc na Nidu. Zkoušíme postavit Jardův stan, protože jeho ujištění, že je ok nám nestačí. A skutečně chybějí šňůry a kolíky. Navíc je stan cítit dost zatuchle. Necháme ho stát, aby vyvětral. Během oběda zesílí vítr, sebere stan a plácne ho do blízkého miniplesa. Lezu do vody a hůlkou zachytávám šňůru. Za chvíli by se stan utopil celý. Nemyslel jsem si, že to budu s mytím tak přehánět.

Pá 28.1.2005 (4300 – 5365 m)

V 10 hodin odcházíme s vynáškou na Nido. Přes Campo Canada se dostáváme na Camp Alaska. A opět si potvrzuju, jak špatně snáším větší nárůst výšky. Odsud se sunu hlemýždím tempem. Na Nidu se všichni sejdem. Je tady kosa

a silný vítr. Celkem nám výstup trval pět a půl hodiny. Stavíme stan a necháváme v něm zásoby a mačky. Sestup začínáme v 16 hodin a v 18 hodin jsme na Plaza de Mulas. Je jasné, že zítra si musíme dát odpočinkový den. Jarda silně kašle a přísahá, že půjde k místnímu doktorovi. Ale stejně nejde, asi se bojí létat vrtulníkem.

So 29.1.2005 (4300 m)

V noci je zatím nejsilnější vítr, jaký jsem tu zažili. Zboří nám malý stan Atak se zásobami. Kopule spacího stanu se prohýbá až na spacák. Dopoledne vítr neustává. Na Aconcague je bílá čepice a evidentní víchr „bílý vítr“. Zplatbůh, že nejme na Nidu. V 11 hodin vaříme snídani. Jardovi je lépe a dochází k jasné diagnóze, že má edém plic z hladu. Zatím se rýsují tyto varianty, Jarda zůstává v základním táboře, ostatní počkají, až se počasí uklidní:

vyjít na Nido, posbírat zbytky stanu a věci a jít dolů,

vyjít na Nido, a když bude ještě čas a zásoby tam zůstaly, přespat na Nidu a pak zkusit výstup směr BERLIN.

To vše záleží na počasí a kolik zbyde času. Citát Brouka: „A ty blbci doma nám to ještě závidí !“

Ne 30.1.2005 (4300 m)

Čekáme na obrat počasí

...

Út 1.2.2005 (4300 – 5365 m)

Se Zdeňkem a Láďou jdeme na Nido. Asi o půl hodiny rychleji než minule. Kupodivu nacházíme stan i věci. Stan je zbořený a plný sněhu, ale vše zůstalo. Pruty jsou zohýbané. Sousedům přenecháváme většinu zásob a odcházíme dolů, kde jsme v 18:30. Je jasné, že při potřebě času na další aklimatizaci na Nidu a Berlinu nemůžeme stihnout dojít o moc výš.

St 2.2.2005 (4300 – 3700 m)

Dopoledne zabalíme 2 vaky na muly a 4 vaky na lidi. Odepisujeme se u range-ra Check out. V knize odchodů není v posledních dnech nikdo s kolonkou TOP vyplněnou „YES“. Ve 14:15 odcházíme.

....

6-9. 2.2005

Rekreace ROH v Mendoze. Navštívíme akvárium a terárium, abychom věděli, jakým potvorám jsem unikli...

Pá 11.2.2005

Odlet domů, do Prahy, do

LOFOTY

Členové expedice:

náčelník Pavel Hokr (autor textu)

nadnáčelník Andrea Augustová

Koncem července jsme vlezli v Černošicích do vlaku a odjeli na Smíchov. Následovala 15-minutová jízda metrem B na Zličín, při níž se nestalo nic zvláštního. Na Zličíně jsem si koupil v automatu kávu a čekali jsme na autobus linky 100. Autobus odjel s minutovým zpožděním, což nám nijak nevadilo. Pak projížděl po nejpozději zprovozněném úseku Pražského vnějšího okruhu, ze kterého bylo možné z povzdálí sledovat ruzyňskou věznici. Z okruhu jsme odbočili na značně komplikované křižovatce poblíž sídliště Na Dědině, řidič si však s křižovatkou hravě poradil, patrně díky dlouholeté praxi a výborné znalosti trasy. Cestu autobusem bych hodnotil jako příjemnou a zajímavou, zatímco Andrea jí považovala za běžnou, až nudnou. Po 14 minutách vystupujeme na letišti. Při bezpečnostní prohlídce před nástupem do letadla přicházíme o první ze dvou nožů, který jsem prozíravě nechal v příruční tašce.

Letíme do Osla. Inu, v Norsku nejsme poprvé. V době uzávěrky Račenky jsem absolvoval do Norska celkem 9 „expedicí“, Andrea zatím jen 5. Umíme už norský říct například „na znamení“, „jezdí denně kromě soboty“ nebo „průjem s krví“. Srovnávám dvouhodinový let Praha-Oslo s dvoudenní úmornou jízdou Oslo-Praha, kterou jsem absolvoval pouze 4 dny před tímto odletem v rámci předchozí expedice (doma jsem akorát vypral ponožky a hned zas na sever).

V Oslu nás to vyhřezlo po osmé hodině večer. Další letadlo dál za polární kruh nám odlétá v 11:30 následujícího dne. Čeká nás tedy noc na Oselském letišti. Všechny lety absolvujeme s nízkonákladovou leteckou společností, takže noc neabsolvujeme v luxusním tranzitním hotelu, ale na dřevěné lavičce v odbavovacím terminálu. Trvalo mně asi hodinu, než jsem překonal ostych si v moderní letištní hale rozložit spacák.

Další den tedy letíme do Bodø. Z okýnka se daly nádherně sledovat hory jižního Norska a pak pobřeží z Trondheimu až do Bodø, kde je spousta ostrovů a ostrůvků, kam taky někdy musíme. V Bodø jsme nakoupili bomby do vařiče a odpluli expreskatamaránem do Svolværu, hlavního města Lofot. Z té lodi si člověk taky užije bezvadných výhledů na typické kolmé a špičaté štíty a pobřežní ostrůvky, a přitom to rychle ubíhá a nemusí se šlapat do kopce. Po vylodění ve Svolværu mě hlad donutil investovat do losího salámu. Vyzazili jsme směr příroda. To už bylo asi deset večer, ale tady je to jedno, světlo je tu pořád.

No co, prostě jsme chodili po kopcích (tam žádná rovina není), všude modré průzračné pitné potůčky, množství jezer, moře nebo zařízlé fjordy, zele-

ná vegetace, jakoby okousané šedivé štíty trčící z moře, z 50 % nedostupné bez horolezeckého vybavení. Kopce dosahují výšek něco málo přes 1000 m, občas je na nich vidět sníh, vždycky jsou z nějaké strany kolmé a na pohled hodně členité a pokroucené. Cesty tam moc nejsou, a když už, tam málokdy značené. Ale s mapou se dá chodit mimo cesty bez větších problémů. Aspoň pokud si člověk nechá víc pokusů na to se někam dostat. Dospěli jsme ke zkušenosti, že pokud se v mapě vrstevnice vzájemně dotýkají, tak tudy to určitě nepůjde, a pokud se vrstevnice nedotýkají, tak je určitá šance, že se tam nahoru vydrápeme, respektive že to dolů nesjedeme rychleji, než je v plánu.

Jedním z cílů pochopitelně bylo dosáhnout nejvyššího vrcholu na Lofotech. Je to štít Higravtindan (1146). Basecamp jsme založili v úctyhodné výšce 65 metrů nad mořem. Vrchol jsme se rozhodli dobýt s lehkou výstrojí. Trasa byla vybrána údolím Lilansdalen směrem na východ a ve dvou třetinách cesty do sedla zahrnout na sever přímo k vrcholu. Následujícího dne jsme vyrazili v časných ranních hodinách (asi v 10:30). Ale když je tu pořád světlo, tak stejně nejde vyrazit před rozbřeskem, takže co? Zvolili jsme trasu, kde se vrstevnice občas dotýkaly. Ve výšce okolo 600 m bylo zapotřebí aktivně zapojit ruce. No, ne že bych se nebál. Nelíbilo se mi, když jsme k postupu museli použít asi metrový balvan, který držel pouze díky několika trsům trávy. Vlastně pořád jsme tam šplhali mezi balvany a skalními bloky a hledali možnou cestu. Díky členitému a nepřehlednému terénu se dal plánovat postup tak na 20 m dopředu. No a jestli to pak jde dál, to byla otázka. Takže jsme se každou chvíli vraceli a já jsem nemohl nemyslet na to, jestli pak najdeme cestu dolů. Vzdali jsme to až ve chvíli, kdy se kousek od nás prohnalo zhruba 10 kg nerostných surovin. Že jsme se dolů dostali, plyne z toho, že tyto řádky vůbec čtete. Jako náhradní cíl bylo vybráno sedlo, kterým údolí končilo. Odměna byla. Když nepočítám pořádnou svačinku, tak byly vidět okolní štíty (bez vybavení absolutně nedostupné), i přes 100 km vzdálené štíty, pak zase moře vepředu, moře vzadu, jezera, ledovce, no nemá cenu to popisovat, to se podívejte na nějaké fotky.

Po Lofotech jsme se dopravovali autobusem. Zastávky mají všude, ale bez jízdních řádů. Ty je možné sebrat na íčku (informace pro turisty) ve městech. No a teď jsme jeli autobusem, který řídila žena. Jeli jsme nemalou rychlostí po těch jejich úzkých silničkách, ale bál jsem se míň než na Higravtindanu. Andrea se feministicky nebála vůbec.

Nacházíme se opět ve Svolværu, kde doplňujeme zásoby. Nyní pár rad pro cestovatele do Norska: Nejlevnější spermarket je Rema1000. V Norsku mají skvělý produkt: Nugatti. Je to něco jako Nutella, ale podle laiků (skoro všichni známi co tam byli) i znalců (mně) je to ještě o něco lepší. A hlavně při norských cenách je to relativně dost levný. My dva spolu obvykle dáváme 1 – 2 rodinné balení (0,5 kg) denně. A další produkt je jejich úžasná zmrzlina. Problém ovšem je, že se prodává jen ve dvoulitrovém balení. Ano, existuje i litrové balení, ale to stojí víc než ta dvoulitrovka (a ani není tak dobré). Takže než kupovat litrovku, to se vyplatí koupit dvoulitrovou zmrzlinu a půlku vyhodit. Ale

vyhodíte zmrzlinu do koše... Naučili jsme se zkonzumovat 2 litry zmrzliny ve 2 osobách během 30 minut. Je pravda, že se místní za námi otáčejí, když vidí dva Čechy (to se pozná), kteří před obchodem tasí lžíce a vyžerou tu pixlu zmrzliny do dna, zatímco oni to mají obvykle pro celou rodinu na týden.

Tak pryč od žrádla, zpět k výkonům. Z města Svolveer jsme odjeli autobusem směrem na jihozápad asi 20 km na ostrov Vestvågøya. Vystoupili jsme na zastávce, odkud se výrazně rýsovala hora Hoven. Hoven je vysoká 368 m a je to pravidelný kužel vystupující přímo z moře. Na Hoven vede dokonce turistická cesta. Vydali jsme se pro jistotu na opačnou stranu. Ostrov Vestvågøya jsme přešli z větší části po hřebeni. Jednou jsem se snažil ošidit asi 200 výškových metrů pomocí obejití kopce po vrstevnici. Díky této důmyslné zkratce a členitému terénu jsme nabrali na dílčích převýšeních aspoň 500 výškových metrů, takže další plány „zkratek“ po mně Andrea důkladně kontrolovala. Ten den jsme také absolvovali jednu z večerních procházek. Večerní procházka spočívá v tom, že se postaví stan (večer), a jde se nalehko na nejvyšší kopec v okolí. Pro líné povahy typu já, se stávaly večerní procházky obávaným programem. Ale musím uznat, že ty pohledy za to stojí. Při jedné takové procházce jsme našli pěknou dýku, která bohatě vynahradila nůž zabavený v Praze na letišti. Posloužila dokonce natolik dobře, že jsme si mohli dovolit ztratit i druhý nůž, co jsme si vzali s sebou. A taky jsme ho teda ztratili.

Ve městě Leknes se uskuteční nákup plynových bomb, Nugatti, 2 l zmrzliny a nějakých dalších potravin. Přejezd autobusem podmořským tunelem na ostrov Flakstadøya. Tady taky něco přejdem. Pak zase kus autobusem. Vystoupíme a přecházíme po silničním mostě, jehož začátek i konec je asi 5 metrů nad mořem, ale prostředek asi tak 50 metrů, aby pod ním mohli proplout středně velké lodě. Takže nájezd na most je dost prudký, má šířku jen na 1 auto, a veprostřed mostu v nejvyšším bodě je místo, kde se můžou 2 auta vyhnout. Takovýchhle technických zajímavostí je v Norsku hodně. No nic. Jsme na ostrově Moskenesøya. Máme v plánu jít tím směrem, kde jsou mraky nejčernější. A vůbec, do teď si nás počasí vysloveně rozmazlovalo. Už přes týden tu nepršelo, což tady na Lofotech prý málokdo pamatuje. Dobře, tak bude pršet. S tím jsme přeci počítali celou dobu. Víc nás však zneklidňuje, že máme chleba asi na půl dne a plány na 3 dny. A ještě víc mne zneklidňuje, že došla Nugatti. Přespáváme na pláži, kde byl bordel (ve smyslu odpadky). V Norsku dělají bordel obvykle hlavně Češi (našli jsme párkrát obal od Tatranky). Na pobřeží je ale bordel hlavně z vyplavených součástí vybavení rybářských lodí: lana, plováky, kanystry a spousta plastových věcí nevím z čeho.

Někdy jsme pak došli do vesničky Kjerkfjorden (ležící u fjordu Kjerkfjorden), která má přístup pouze lodí. Nebo taky den pěšky k nejbližší silnici, odkud jsme přišli my. Loďka, která sem jezdí podle jízdního (nebo spíš plavebního) řádu jednou denně, změnila pořadí svých zastávek. Kapitán nechtěl plout zpět do přístavu, odkud právě připlul, přestože podle jízdního řádu tam měl plout až potom. Takže jsme změnilí plán.

Poprvé na Lofotech vidíme frekventovanou turistickou cestu a ceduli zákaz stanování a koupání z důvodu ochrany pitné vody. Vylezli jsme na nejvyšší kopec ostrova Moskenesøya. Hermannsdalstinden (1029) je vylezitelný také bez lana a dalších krámů. Vrchol spočívá ve volně sypané hromadě dvoumetrových kulatých balvanů. Ale jo, bylo to dobré, neprůhledná mlha nás pohltila až 50 metrů pod vrcholem, takže jsme přišli jen o vrcholové panorama. Pak jsme dali ještě další vrcholy a hřebeny, kam se dalo na hranici schůdnosti dojít alespoň po čtyřech.

Samozřejmě jsme mimo jiné navštívili poslední město Lofot, které je nejdál od Skandinávského poloostrova a kde končí silnice E10 (parkovištěm se suvenýry). Městečko má název Å. Přemluvil jsem Andreu k fotce u cedule.

O pár dní později jsme si našli dobrou zábavu: krmení sasanek všudypřítomnými šneky. Andrea nejdříve projevila nad šneky lítost, ale pak jí začalo zajímat, kolik taková sasanka najednou pozře šneků, a experimentálně zjišťovala odpověď.

Přeplouváme trajektem na ostrov Værøya přes pověštný průliv Moskenstraumen, kde se tvoří obávaný vír Malstrøm. No, byl to úplný volej, na matračce by se tam člověk mohl opalovat, jsme vyloženi zklamání. Avšak o 3 dny později jsme na tento volej rádi vzpomínali.

Værøya má napříč pár kilometrů. Trajekt tam přijíždí dvakrát denně. Část ostrova je rovná a část zase kolmé štíty do 500 m. Na kempování nic moc. Všech 800 obyvatel ostrova mohlo vidět náš stan za městem a monitorovat náš pohyb po ostrově. Ale jinak sympatický ostrov. Za 2 dny jsme ho prošli komplet, většinu vrcholů jsme dobyli. Dokonce jsme viděli i tuleně, ale na fotce to vypadá jak kus štru v moři, tak nevíme, jestli nám to někdo věří.

Zbývá nám 6-hodinová plavba trajektem zpět do Bodø. Už den před touto plavbou bylo moře poněkud bouřlivé. To jsme ještě nadšeně sledovali příboj tříštící se o skály na pobřeží. Vzpomínáme na předchozí výpravu na Lofoty uskutečněnou nějaký ten rok zpátky. Vzpomínáme, jak jsme jeli trajektem podobným, jako nás čeká teď do Bodø, akorát to nebylo 6 hodin, ale jen dvě. Moře tenkrát taky bylo akční, ale ne tolik, jako teď. A během těch dvou hodin na trajektu nám nebylo zrovna nejlíp... Prostě je to už otevřený Atlantik a tenhle trajekt není nijak monstrózní koráb.

Tak zpět od vzpomínek. Nastupujeme na Værøy na trajekt, který jede přes ještě odlehlejší ostrov Røst, a pak do Bodø. Už v přístavu za všemi vlnolamy moře s lodí dost houpe. S námi nastupuje skupina Italů, které sice čeká pouze dvouhodinová plavba na Røst, zato si však v lodním bufetu objednávají bohaté menu. Vypluli jsme na moře. Chůze po lodi odpovídá opilci po deseti pivech a třech rumech. Loď se natáčí podle všech os, vlny se přelévají přes palubu a občas umyjí všechna okna. Sleduji vlny před lodí, abych svůj žaludek s předstihem varoval, co se bude dít. Zatím to ještě funguje. Italové se rozdělili

na ostřílené mořské vlky, kteří se cpali dál celou cestu, a na ostatní, kteří se rozhodně dál necpali, ale zato měnili barvu obličeje. To my asii teda taky. Røst byla vítaná přestávka v boji se žaludkem. Loď byla zásobena dostatkem papírových blicích pytlíků (nevím, jestli je papír nejvhodnější materiál). Pochopitelně jsem začal studovat návod: „After use put on the floor“. Tak nevím. Nebyl příjemný pohled na hodiny, které říkaly, že boj bude ještě dvě a tři čtvrtě hodiny pokračovat. Nebudu to protahovat. Nakonec jsme kupodivu pytlík nepoužili, ale ještě dva dny po plavbě jsem nebyl schopen chodit zcela rovně.

Trajekt připlul ve 3 h ráno. Ve 3:45 jsme už před letištní halou, která je ještě zavřená. Rozbalili jsme vařič a ešus na uvaření čaje, abychom ještě vyplácali co nejvíc plynu. Ve 4:00 začal v hale provoz. Ještě nikdy jsem nevařil čaj na vařiči u vchodu do letištní haly. Trochu se na nás lidi dívali.

No a pak už jenom let do Osla a do Prahy. Z letadla jsou hezky vidět skály na Rači. Fotodokumentaci expedice pak zakončujeme záběry z letadla na Spolanu Neratovice a skládku Dolní Chabry.

Ceny pro informaci:

Nízkonákladovka Norwegian: Zpáteční letenka Praha-Oslo se dá pořídit za zhruba 3500 Kč včetně všech poplatků. Z Osla do dalších norských měst (zpáteční) se dá pořídit za zhruba 3000 Kč včetně všech poplatků. Chce to ale rezervovat hodně dopředu.

Nugatti 0,5 kg: cca 70 Kč

Zmrzlina 2 l: cca 85 Kč

Plynová bomba Coleman 440g: cca 300 Kč

Altaj

Nástup pod Beluchu

Kučerlinské jezero

KALENDÁŘ AKCÍ 2006

7.1.	Holý vrch - první slanění	horo
<i>HO Bohnice</i>	svažené víno a tradiční horolezecký seminář	
leden	Jelení Vrchy	lyze
<i>organizátor:</i>	Jitka Fašungová	
4.2. ?	Jeseníky - Boganův memoriál	WRC
<i>organizátor:</i>	Vláša Weigner, tel.z. 224 941 863	
Řezn	Vysoké Tatry ??? Bielovodská	horo
	Honza Šabata, Libor Gut	
8.4. ?	Těptínský Bláták	WRC
<i>organizátor:</i>	Jarda Tůma, Pavel Sláma	MTB
14.-17.4.	Velikonoce (Vysocina, Ostrov, Paklenica, Meteora ?)	horo
22.4.	Boudecká rokle	MTB
<i>organizátor:</i>	Karel Berndt, HK Mšeno	
12.-14.5.	Jason & Drsoň	WRC
<i>organizátor:</i>	Hynek Urban, David Hart	skorelauf
26.-28.5.	Choustník-memoriál L. Koubíka	WRC
<i>organizátor:</i>	Pavel Koubík, Vláďa Martinovský	MTB
3.6.	Kokořínský survival	WRC
<i>organizátor:</i>	Karel Berndt, Martin Mráz	
červen	Chytání pádů	horo
<i>organizátor:</i>	Pepis Koudelka	

červenec	Altaj	horo
<i>organizátor:</i>	Honza Šabata, Slávek Hokr	raft
srpen	?????	horo
<i>organizátor:</i>	Honza Štykar, Dan Holein	
? srpen	? Rodinné lezení	horo
<i>organizátor:</i>	Honza Kábrt	
15.-17.9.	Lipno - triatlon	WRC
<i>organizátor:</i>	Honza Šabata	MTB
6.-8.10.	Jizerské hory	WRC
<i>organizátor:</i>	Zdeněk Sedláček	MTB
21.10.	Hon na lišku	WRC
<i>organizátor:</i>	Vítězi ročníku 2005 - Milan Hokr, Dalibor Gut	horo OB
11.?18.list.	Orienták pražských horolezců	horo OB
<i>organizátor:</i>	Vítězi ročníku 2005 - Jan Obročník, Petr Šmíd	
24.-26.11.?	Poslední slanění	
? 1.-3.12.	místo, případně změna termínu se dohodne v září	
?6.1.2007	Holý vrch - první slanění	horo
<i>HO Bohnice</i>	svažené víno a tradiční horolezecký seminář	
	HOROŠKOLA ???	

V roce 2006 bude pro nováčky uspořádána horoškola pod vedením instruktorů Honzy Štykara a Dana Holeina. Přesnější informace budou uveřejněny na klubových stránka rac.crolink.cz, případné dotazy pošlete uvedeným instruktorům. Některé akce horoškoly (např. chytání pádů, první pomoc apod.) budou určeny pro všechny členy Rače

Račenka 2005/2006

Jméno		Telefony a Maily			
Členové					
Jaroslav	Brouček	d.257 721 762, 603-795 127, jaroslav.broucek(a)olny.cz	Petr	Šarapatka	d.272 743 339, 721 934 839, sarapatka.petr(a)seznam.cz
Eva	Broučková	e.brouckov(a)seznam.cz, d.257 721 762, 737-344 358, ev.a.brouckova(a)tiscali.cz	Jan	Šercl	d.220 922 906, 77777 3335, sercl(a)cmil.cz, jan.sercl(a)lb.cz
Libor	Gut	281 982 883, 603-437 799, zahrady(a)zahrady.gut.cz	Radka	Šerclová	d.220 922 906, 776 848 661, z.221 710 139, serclova(a)jtbank.cz
Dana	Gutová	281 982 883, 603-569 996	Ivo	Štolc	d.281 973 225, 724 778 780, stolc(a)brema.cz
Libor	Handl	d.281 981 679, (ov.á723 806 710)	Jan	Štykar	d.241 405 274, 777-876 765 honzastykar(a)raz-dva.cz
Štěpán	Heger	stepan.heger(a)seznam.cz, 602-150 709	Pavel	Štykar	d.271 740 318
Pavel	Hokr	pav.elhokr(a)centrum.cz, d.251 640 292, 608 745 297	Petra	Štykarová	d.321 693 624, 731 01 85 91 petra.stykarova(a)centrum.cz
Dan	Holein	dholein(a)olny.cz, 777 170 675	Petr	Valenta	petr.valenta(a)centrum.cz d.235 355 618, 602-588 491
Tomáš	Horský	Hortom(a)centrum.cz, d.558 631 277, 732816171	Božena	Valentová	Bozena.Valentova(a)mnr.cz d.235 355 618, 603-578 535
Roman	Hrabě	d.241 441 254, 603-465 320, rhrabe(a)olny.cz	hosté		
Svatoslav	Chamra	z.224 354 550 chamra(a)fsv.cvut.cz 605- 782 028	Karel	Berndt	d.284 842 060, 775-677 602 berndt(a)atlas.cz
Čtírad	Chlumský	d.257 322 187, 602-393 395, 777-550 393 ichlumska(a)post.cz	Jiří	Dušek	d.272 913 758, 777-003 840 jirkadusek(a)olny.cz
Jan	Kábrt	724 355 235, z.224 875 620, d.244 462 807, (605944180), jkabrt(a)cap.cz	Jana	Dušková	777-793 241
Radek	Kekrt	z.261 303 171, d.220 941 244, 724-015 554, kekrtr(a)timken.com	Roman	Eder	777-163364, z.257 090 915, d.354 602 896 ro-man(a)seznam.cz
Renata	Kleinová	723-016 537	Jitka	Fašungová	604-384 396 Jitka.Fasungova(a)cimex.cz
Petr	Kopejtko	776 704 320, kopejtko@email.cz	Jiří	Foltánek	d.251 566 028
Luboš	Koubík +	.+ 2000	David	Hart	317 721 646, david(a)sks-hart.cz, 602- 385 735, 606-617 477
Ondřej	Plašil	607 581 048	Jiří	Heráf	z.226 066 282, d.224 221 325, 606-650 382 herafj(a)pragoprojekt.cz
Štěpán	Plašil	plasis(a)centrum.cz, 774 674 767	Libor	Hnyk	z.2246-45624, d.251 818 135, 723-572 120, lhnyk(a)centrum.cz
Jiří	Plašil	.+ 2005	Oldřich	Hokr	d.251 640 292, z.603 893 457, hokr(a)jima.cz, 603 195 047
Vítězsl.	Plašilová	d.281 860 395, ch.326 991 865	Slavoj	Hokr	d.284 861 208, z.241 402 563, 241 404 674 / 526, 603-573 880, hokr(a)geodet.cz
Jiří	Preclík	720 376 800	Marie	Hokrová	m.hokrova(a)centrum.cz, d.251 640 292
Ondřej	Svoboda	d.251 556 149, 603-811 693 ony.svob(a)olny.cz, z.226 066 454	Václav	Jakubův	777-334 101, jakubuv(a)olny.cz
Klára Anežka	Svobodová	Klara.Pospisilova@centrum.cz 723 917 197	Václav	Jindrák	jindrakv(a)quick.cz 602-615 075
Markéta	Svobodová	d.251 556 149, 732 479 863, svomar(a)seznam.cz	Jonáš	Kábrt	d.244 401 448, 777-616 800 jonas_kabrt(a)olny.cz
David	Šabata	607-104 426, sabata(a)centrum.cz, d.241 715 033	Pavel	Koubík	606-423 438, d.251 621 387
Jan	Šabata	z.9722 456 93, 602-544 113, honza.sabata(a)centrum.cz	Josef	Koudelka	d.235 310 617, z.221 802 226, 731 467 332 Josef.Koudelka(a)csni.cz
Jiří	Šabata	z.387 313 770 / 13, 602-732 419 d.386 462 669, sabata(a)bmservis.cz	Tomáš	Koudelka	d.354 426 009, 777-195 250, koudelka.tomas(a)post.cz
Ludmila	Šabatová	z.220 188 350, 721 142 525, d.241 715 033 sabatova(a)upraha.cz	Gabriela	Licková	d.354 432 662, 777-293 278, z.354 436 299 lickova(a)misot.net
Tereza	Šabatová	607-104534, t_s(a)centrum.cz			

Royal Alpine Club

Karel	Kubín	602-399 094, kkubin(a)cz.ibm.com	Milan	Hokr	milan.hokr(a)vslib.cz, 604-744 920, z.485 353 520
Vladimír	Martinovský	z.267 052 659, d.272 766 710, martin02(a)pre.cz 724-218 804	Alena	Hokrová	ahokrov(a)centrum.cz, d.251 640 292, 776-673 656
Helena	Mertová	mertovah(a)seznam.cz 777-025 830	Dana	Hrabětová	d.241 441 254
Martin	Mráz	602-253 619, d.266 310 942 mrraz.martin(a)volyň.cz	Juliana	Chlumská	d.257 322 187 jchlumska(a)post.cz
Alexandr	Namyslov	sasan(a)tiscali.cz, d.315 685 858, 602 648 979	Lenka	Klikarová	d.222 724 563, z.224 941 863, 604-231 443, adv.hol(a)brailcom.cz
Eva	Namyslová	z.315 639 111, d.315 685 858, 728 324 860 evanamyslova(a)tiscali.cz	Libor	Koudelka	(r.220 970 199), (615)-2260 123 lkoudelka(a)kurzynske.com
Jarda	Radovnický	777 552 032, d.354 528 514 "Radovnický"<Skelet(a)mybox.cz>	Dalibor	Krejsa	354 527 300 Dalibor.Krejsa(a)rexam.com
Martina	Remondeulaz	+41-27-306 8158, (737-667590) martinaremondeulaz(a)seznam.cz	Jana	Krtková	736-765 327 jkrtova(a)ptas.cz
Miloš	Renner	miloush(a)centrum.cz, 723 123 327	Martin	Lorenc	354 434 443, 603-193 223 lorenc_martin(a)post.cz
Jaroslav	Řízek	z.381 211 835, d.381 212 430, 608 242 539, ov.á-8, jaroslav.řízek(a)seznam.cz	Jiří	Mazanec	d.251 640 46, z.241 483 230, 728 360 799 jiri.mazanec(a)seznam.cz
Michael	Sedláček	d.241 430 233, 777-302 290, Sedlacek(a)bropy.cz	Jaroslav	Mašek	z.283 870 400, d.233 542 068, masek(a)trisoft.cz, 777-310 968
Zdeněk	Sedláček	d.251 566 353, 603-441 449, z.261 216 819, zsedlacek(a)gnome.cz	Mirek	Michlík	602-258 661
Lenka	Sedláčková	d.251 566 353, 603 813 329 lsedlackova(a)accm.cz	Zdeněk	Mikan	605 279 670
Roman	Spudil	736 645 258, 261 006 712, roman(a)spkolo.cz	Radek	Miláček	d.241 711 562
Jiří	Suchomel	d.313 564 348, 603-542 516	Martin	Ministr	z.244 026 122, d.244 461 043, mministr(a)appg.com, 776 971 059,
Jiří	Škrdlant	d.354 535 801?, z.354 531 258 ?, 603-583 568 skrdlant.jiri(a)worldonline.cz	Fanda	Mrvík	d.315 628 626, frantisek.mrvik(a)jrcr.cz
Hynek	Urban	602-114 407, Hynek.Urban(a)nokia.com	Luděk	Pravda	602-356 200, arda(a)jms.anet.cz
Helena	Vondráčková	vondrackova(a)chmi.cz	Martin	Richter	777-223 061, d.261 213 913
Josef	Vosolsobě	777-793 234, vosol(a)esonic.cz	Ivana	Richterová	602-144 007, d.261 213 913 ivanasimankova(a)volyň.cz
Petr	Vrňák	602-615 376, vmak(a)ceps.cz	Jiří	Říha	d.325 626 657 ?, 0602-344 667 lamontagne(a)seznam.cz
Vladimír	Weigner	d.2-?, z.224 941 863, 603-158 107, adv.hol(a)worldonline.cz	Pavel	Sláma	slama(a)uzlabina.cz
Jiří	Zbytovský	Zbytovsky <ov.aasu(a)mv.cr.cz>	Michal	Skubenič	mskubenic(a)kurzynske.com
přátelé a rod.příslušníci			Jan	Střelka	„Strelka“<mandikm(a)kolektory.mepnet.cz d.271 910 314, 603466097
Petr	Adrian	petradrian(a)volyň.cz 724-063707	Vít	Šanovec	d.257 711 882, 603-447 489
Elena	Berndtová	d.284 842 060, 604 296 902, z.236 099 632 elena.berndtova(a)pragonet.cz	Jan	Šír	jan.sir(a)2pnet.cz, 604-742 430
Linda	Borovský	608 427 841	Petr	Tlachač	d.312 693 349, 602-318 024
Petr	Dušek	d.2-894104 dusek(a)jircany.tondach.cz	Jarda	Tůma	d.261 215 582, 602-208 744, jarda.tuma(a)volyň.cz
Zora	Dušková	d.272 913 758	Zdeněk	Voda	d.272 658 497, zdenekvoda(a)jcbx.cz, 604-262 733
Erik	Frei	d.274 775 730 eliska.freiova(a)centrum.cz	Radek	Vondra	777-614 793, rvondra(a)volyň.cz
Dita	Hallová	z.9722 33 678, 605155866, dita.hallovaa@gr.pha.cd.cz	Vladimír	Žahour	325 615 175, zahour(a)razdva.cz 777-037 798
Martin	Hannsmann	354 528 366 Martin.Hannsmann(a)rexam.com			

!!!! POBYT V LÁZNÍCH !!!

Zdá se Ti, že Si ez do Bar -
lezeš pořád jen r andovky!
nahoru?

Zebou Tě při V Bar r andovce
lezení ruce? si je zahřej eš!

Vadí Ti při le- Vezmi si do
zení ostré Bar r andovky
slunce do očí? st ar ou bat er -
ku!

Zlobí Tě páteř a V Bar r andovce
plotěnky? si je řádně
protáhneš!

Nějezdí do Přestání Barr andovka Tě bahnemdobře obal í
a dámy získají L stylový make - up!
Av předvánočnímčase Tě na závěr pot eší hl i něný bet l é -
něst i? padat obr ov -
ský!

JERGAKI

Z deníčku sibiřské studentky

ERGAKI: nacházejí se na jihu Krasnojarského kraje asi 800km jižně od Krasnojarsku. Jsou částí Západního Sajanu.

Pátek 17.6. 6:38 přijíždím vlakem do Abakanu (Krasnojarsk – Abakan 345,50 rub, 10h 36min) . Podle velkého batohu a helmy není těžké uhadnout, že jedu do hor. A tak už na schůdcích z vlaku na mě pokřikují taxikáři svoje nabídky na odvoz do Ergak. Proplétám se mezi nimi abych našla autobus směr Kyzyl.

V 7:25 odjíždí autobus, který měl jet v 7:00 a já o 5 minut později odjíždím autobusem, který jede načas. Lístek stojí 217 rublů (taxikář by mě tam dovezl asi za 800, ale muselo by se mu naplnit auto). Rozložila jsem se na zadních sedadlech a skoro celou cestu spala.

Když jsme se blížili do hor, někdo mě vzbudil, že už nemám spát ale koukat na tu krásnou přírodu kolem. Chlapíci, co seděli předemnou se trochu napili a teď se mnou chtějí kamarádit. Na památku mi jeden z nich dal bibli, že prý mě bude v horách chránit, i když nejsem křesťanka.

Asi v půl druhé mě na 614.km u Termazakovského mostu vysadil autobus. Za mostem stojí chata Krasnojarského Centra putě-

šestvenikov, kde jsem doufala, že někoho najdu. Správce Andrej mi řekl, že Ludmila Davidovna, se svou skupinou odešla včera do hor, ale neporadil mi kam. No není divu, nevěděli, že je tu bude někdo hledat.

Večer sešla z hor skupinka mladých lidí. Viděli stany na Bujbinském jezeru, to by mohli být ti, koho hledám. Všechny louky v údolí září oranžovou barvou, to kvetou žarki.

Sobota 18.6.

V 10:00 se s baleným batohem ťukám na Andrejovu budku, abych mu vrátila klíč od chaty. Dozví se, že se vrátí po poledni a vydal příkaz, mě nepouštět samotnou do hor. Je tu parta lidí, co staví saunu. Pozvali mě na oběd. Nataša usmažila čerstvé křehké lipjošky a já napichuji šašliky, které pak muži grilují na ohničku.

Ve 14:00 už máme plná břicha a Andrej nikde, tak se Igor a Dima sbalili, půjdou se mnou. Ve čtyři jsme dorazili k Radožnému jezeru. Táboří tu tři skupinky, ale o mých Krasnojarcích nikdo z nich neví.

Zatímco Igor obchází stany a prostorném, ale dost nekvalitním ptá se po těch, které hledám, jeden stanu. Ani neměl tropiko, jen igelit mladík, mě pozval na dlabanec na místo něj. Ale ten co chvíli strhl vítr a posilnění a spirit pro zahřátí. Jmenuje se Sergej, je novinář a patří a bez něj stan nefungoval...

k partě kluků z Dubna (asi 120 km od Moskvy).

Začalo pršet. Slunce zapadlo a je jasné, že dnes už nikoho nenajdeme. Nevadí, jsme hosté veselé společnosti. Skoro celou noc sedíme pod igelitem, pijeme zabijácky silný spirit a na kytaru se hrají profláklé ruské hity.

Neděle 19.6.

Dnes už téměř najisto jdeme k Bujbinskému jezeru. Dobrá věc se podařila, Ludmila Davidovna tu je i se svojí partou. Loučím se svými ochránci. Igor s Dimou se vrací za prací do doliny a kluci k Radožnému jezeru.

Podělí 20.6.

Vyrážíme na Pik Učitel'ej (2031mnm), který se tyčí nad naším lágrem. Nejdřív dlouho prudkým svahem a pak krátké lezení (2A). Skála je tu příjemná, pevná, žula jestli se nepletu. Hřebeny jsou vysoké a ostré, vypadají spíš jako monumentální kulisy z filmu, než jako skutečné hory. Z vršku je nádherný výhled na Mramorné jezero, Pik Zvězdny, Ptici...

Asi v pět hodin se spustila bouřka, dešť a vítr sílil a ne a ne ustát. S Nad'ou jsme se krčili v jejím

Odpoledne sem také dorazili kamarádi od Radožného jezera a jeden z nich slaví narozeniny. Když se vítr trochu uklidnil, přeběhla jsem k nim pod celtu na večírek. Přes potok jsem viděla náš stan, jak se bezmocně zmítá v nepřízni počasí.

Nadě zřejmě došly síly a přestala zachraňovat igelit. Když jsem šla zkontrolovat, jak je na tom, řekla mi že v mojí půlce stanu je jezírko a asi se tu dnes nevyspím... Vrátila jsem se na mejdan. Gentlemani nezklamali, vzali mě k sobě. Sice jsme museli spát všichni na boku abychom se do stanu vešli, ale alespoň bylo sucho.

Úterý 21.6.

Ráno, jak jsem doufala, začalo svítit sluníčko. Velký Sajan ukázal svou druhou tvář a dovolil nám usušit to, co včera promáčel deštěm. Odpoledne se jdu projít po hřebeni, který lemuje Bujbinské jezero, přes Visící kámen a sedlo Chudožnikov.

Středa 22.6.

Dnes je v plánu Pik Malad'ožnyj (2060mnm) 2B. Nejdřív od jezera do sedýlka svahem, sem tam lezením, potom traversem a na vršek po jednoduché skále. Na vrcholu piknik s krásným výhledem...

